

Han saknar någonting. Nu känner han det mer än annars. Det plågar honom att ha mistat det som han har erövrat, eller egentligen, blev erbjuden. Därav hatet, delvis beror det på hans nederlag att han nu jagar en människa, som han brukar ränna efter varg. Det är en farlig tillfredsställelse. En orgasm som han vill njuta av.

Kalmyren ligger som ett utbrett lakan. De torra myrtallarna som kämpat sin hopplösa kamp i sekler, för att överleva, växer närmast skogen.

Som ett jagat vilddjur kastar han sig framåt, med ängesten gurglande ur strupen. Han känner på sig att det gäller livet.

Esko griper tag om yxskäftet. Han är beredd att slunga iväg yxan och klyva skallen på den flyende. Men avståndet ökar och han nödgas att stoppa in den under bältet igen.

Han är tvungen att använda båda händerna och skida ännu snabbare. Svetten rinner ner i ansiktet och skymmer blicken. Det river till i sidan på honom och han har blodsmak i munnen. Men han förnekar smärtan och stakar allt vad han orkar.

Myren är som ett mänlandskap, mäktigt i sin enslighet, karg och naken.

Eskos tankar är som fastlåsta. Blicken kan inte frigöra sig och se klart. Han har som en dimma för ögonen och allting verkar att vara diffust.

Det är med stor besvikelse han märker att han inte hänger med längre. Den flyende, drar upp ett försprång. Men ett inre tvång driver honom framåt. Då känner han hur hans krafter återigen ökar.

Månen hänger ovanför deras huvuden som en stor lampa. Lysar med sitt vänliga sken upp myren, så att det nästan är som mitt på dagen.

Skidorna raspar mot den grova snön. Ibland hörs en dämpad svordom när inte krafterna räcker till, eller när det inte går tillräckligt fort. Stötvis flämtande.

Domen skall snart komma. Han känner det nu. Det går som en ilning genom hans kropp. Han bromsar upp skidorna och ropar till skräckslagen.

Herre gud! Vad tar han sig till.

Den flyende har på bråkdelen av en sekund ändrat riktning. Nu är han på väg rakt mot Svartögat.

Esko anar hur det ligger till. Yrsnön har svept fram över myren och nu täckte en tunn snöskorpa det mörka vattnet. Men den bär inte en människa.

Han vrålar till allt vad han orkar för att varna honom.

Vet han inte vad han gör!

Men den flyende bara fortsätter. Esko hör ett hänskratt.

Han står stilla på sina skidor och bävar.

Herr gud! Låt det inte ske.

Han sätter händerna framför ögonen. Känner hur ängesten griper tag i honom. Är han rent av från vettet!

Den flyende ökar bara på farten. Han flyger fram på sina skidor som en vind. Utan att lyssna, utan att känna faran.

Tänker han verkligen dränka sig!

Inte hade han tänkt släcka hans liv. Bara ge honom en minnesbeta. Låta honom känna en skräck i ovisshet.

Han fortsätter utan att ge akt på faran.

Det kan aldrig gå väl.

Esko stakar sakta efter. Han känner sig dålig och illamående.

En lång skugga följer honom. Ensam glider han in i ljushavet. Norrskensflammorna omsluter honom. Han tar ännu några stavtag. Så slår han ut med armarna medan han sjunker ner igenom drivan. Han vrålar till. Ett skri så vilt och hedniskt att blodet nästan stelnar i Eskos ådror.

Så blir allting tyst.

Esko skidar sakta fram till hålet. Det gapar svart emot honom. Några bubblor flyter upp till ytan. Snö som snabbt förintas. Det är som djävulens spegel.

Han ser inte ett dugg. Det är ingenting som han kan göra, det vet han. Han förmimmer en underlig känsla i bröstet. Smärtan bränner.

Hatet sipprar ut, och han skalar av sig mössan och står och stirrar ner i det svarta djupet. Han fylls av skräck. Det känns som ett knivstyng under hjärtat.

Den vita natten står tyst. Tigande bär den på sin hemlighet. Ingen människa vet vad som har hänt. Även hans samvete tiger.

Skärivor

av VREDE